

Jak přišla sněhová vločka ke své kráse.

Byla jedna sněhová vločka, která vypadala jako chomáček nejjemnějšího ptačího chmýří.

Jednou, když se takhle v zimě snášela s nebes, dosedla v jedné ulici na parapet před výkladní skříní malého krámku. V tom krámku pracovala jedna šikovná švadlenka. Ta švadlenka se jmenovala Jůlinka a uměla vyrábět krásné sněhobílé krajky, které byly pyšně vystavené za výkladním sklem.

Sněhová vločka se nemohla vynadívát na ty krajky a jejich nádheru a zaťukala malým rampouchem na okno výkladní skříně. Jůlinka už měla zavřeno, proto se podivila, kdo to ťuká. A běžela otevřít dveře, ale tam nikdo. Pak zaslechla, že zvuk ťukání přichází od okna výkladní skříně. Vyběhla před obchůdek a na parapetu si konečně všimla malého bílého chomáčku, který jemným hláskem prosil:

„ Já chci být také tak krásná, jako ty tvoje krajky!“

Jůlinka byla sice překvapená, ale hned zvolala: „ To víš, že ano, to ti musím uháčkovat kabátek, vždyť ti musí být i veliká zima!“

Když byla hotová, vyběhla Jůlinka opět před krámek, oblékla sněhové chmýříčko do krajkového kabátku. Moc jí slušel. Sněhová vločka byla moc šťastná.

A od těch dob jsou sněhové vločky krásné jako ta nejkrásnější krajka od švadlenky Jůlinky.